२०७१ भाद्र २२ आइतबार ०७-०९-२०१४ प्रातः मुरली "अव्यक्त बापदादा" रिवाइज १२.१२.७८ मधुबन

परोपकारी कसरी बन्ने ?

आज रूहानी फूलबारी अर्थात् सदा रूहे गुलाफ बच्चाहरूको संगठनलाई देखेर बापदादा हरेक बच्चाको विशेषतालाई देखिरहनुभएको छ । तीन प्रकारका विशेषताहरू छन् । एक सदा आफ्नो रूहानियतको स्थितिमा रहनेवाला अर्थात् सदा फक्रिएका । अर्का– रूहानियतको स्थिति अनुसार सदाकाल फक्रिएका छैनन् तर निश्चय स्वरूप हुनुको कारण रूपको सुन्दरता राम्रो छ । तेस्रो– बाबाको स्नेह र सम्बन्धको आधारमा आधा फक्रिएका भए तापनि स्नेह र सम्बन्धको सुगन्ध समाहित भएका छन् । यस्ता तीनै प्रकारका रूहे गुलाबहरूको फूलबारीलाई हेर्दै बापदादा सदा सुगन्ध लिइरहनुहुन्छ । अब आफूले आफैंलाई हेर– म को हुँ ? पहिलो नम्बर बन्नमा जे जति कमी रहेको छ, त्यसलाई सम्पन्न गरेर सम्पूर्ण बन, किनकि सम्पूर्ण बाबाको बच्चा पनि बाबा समान सम्पूर्ण हुनुपर्छ । हरेक बच्चाहरूको लक्ष्य पनि सम्पूर्ण बन्ने छ, त्यसैले लक्ष्य अनुसार सबै लक्षण स्वयम्मा भरेर सम्पन्न बन । यसको लागि विशेष धारणा पहिले पनि सुनाएको थिएँ– सदा ब्रह्माचारी अर्थात् ब्रह्मचारी र सदा पर-उपकारी ।

पर-उपकारीको परिभाषा सहज पनि छ र अति गहन पनि छ । १. पर-उपकारी अर्थात् हर समय बाबा समान हरेक आत्माको गुणहरूलाई देख्छ । २. पर-उपकारीले कसैको कमजोरी वा अवगुणलाई देखेर पनि आफ्नो शुभ भावनाद्वारा, सहयोगको कामनाद्वारा त्यस आत्मालाई पनि गुणवान् बनाउने शक्तिको दान दिन्छ । ३. परोपकारी अर्थात् सदा बाबा समान स्वयम्को खजानालाई सर्व आत्माहरूलाई दिनेवाला दातारूप हुन्छ । ४. परोपकारी सदा स्वयम्लाई सर्व खजानाले सम्पन्न बेगमपुरको बादशाह अनुभव गर्दछ । बेगमपुर अर्थात् जहाँ कुनै गम छैन । संकल्पमा पनि चिन्ताको संस्कार अनुभव हुँदैन । ५. परोपकारी अर्थात् सदैव विशेष रूपमा आफ्नो मनसा अर्थात् संकल्प शक्तिद्वारा, वाणीको शक्तिद्वारा, आफ्नो संगको रंगद्वारा, सम्बन्धको स्नेहद्वारा, खुशीको अखुट खजानाद्वारा अखण्ड दान गरिरहन्छ । कुनै पनि आत्मा सम्पर्कमा आयो भने खुशीको खजानाले सम्पन्न भएर जान्छ । यस्तो अखण्ड दानी हुन्छ । विशेष समय वा सम्पर्कवाला अर्थात् कुनै-कुनै आत्माहरूप्रति दानी होइन, सबैप्रति सदा महादानी हुन्छ । परोपकारी स्वयम् मालामाल हुनाले कुनै पनि आत्मासँग केही लिएर दिनका लागि इच्छुक हुँदैन । संकल्पमा पनि आउँदैन– यसले गऱ्यो भने म गर्छु, ऊ परिवर्तन भयो भने म हुन्छु, केही ऊ परिवर्तन होस्, केही म परिवर्तन हुनेछु । एउटा कुराको परिवर्तन त्यस आत्माको भयो भने १० कुराको परिवर्तन मेरो हुनेछ, यस्तो भावना राख्नेलाई परोपकारी भनिदैन । ती महादानी बन्नुको सट्टा सौदा गर्नेवाला सौदागर (व्यापारी) बन्छन् । "यति दिएमा यति दिनेछु, के सदा म नै झुकिरहने ? मैले नै दिइरहने ? कहिलेसम्म, कहाँसम्म गर्ने !" यी संकल्प दिनेवालाको हुन सक्दैन । जब अन्य आत्मा कुनै पनि कमजोरीको वश छ, परवश छ, संस्कारको वश छ, स्वभावको वश छ, प्रकृतिको साधनहरूको वश छ भने यस्तो परवश आत्मा अर्थात् त्यसबेलाको भिखारी आत्मा, भिखारी अर्थात् शक्तिहीन, शक्तिहरूको खजानाबाट खाली हुन्छ ।

महादानीले भिखारीबाट एक नयाँ पैसा लिने इच्छा राख्न सक्दैन । यो परिवर्तन होस् वा यसले गरोस् वा यसले केही सहयोग देओस्, कदम अगाडि बढाओस्, यस्तो संकल्प वा यस्तो सहयोगको भावना, परवश, शक्तिहीन, भिखारी आत्मासँग के राख्न सकिन्छ र ! केही लिएर केही दिनु त्यसलाई परोपकारी भनिदैन । ७. परोपकारी अर्थात् भिखारीलाई मालामाल बनाउनेवाला– अपकारीमाथि उपकार गर्नेवाला । गाली गर्नेलाई गला लगाउनेवाला, आफ्नो पर-उपकारको शुभ भावनाले, स्नेहले, शक्तिले, मीठो बोलीले, उत्साह, उमंगको सहयोगले निराशलाई शक्तिमान् बनाइदिनु अर्थात् भिखारीलाई बादशाह बनाइदिनु । ८. परोपकारी त्रिकालदर्शी हुनाको कारण नै आत्माको सम्पूर्ण सहयोगलाई सम्मुख राखेर, हरेक आत्माको कमजोरीलाई परख गरेर, त्यो कमजोरीलाई स्वयम्मा धारण गर्दैन, वर्णन गर्दैन, अन्य आत्माहरूको कमजोरीको काँडा कल्याणकारी स्वरूपले समाप्त गरिदिन्छ । काँडाको बदलामा काँडालाई फूल बनाइदिन्छ । यस्तो परोपकारी सदा सन्तुष्टमणि समान स्वयम् पनि सन्तुष्ट हुन्छ र सबैलाई पनि सन्तुष्ट गर्नेवाला हुन्छ । कमाल त्यो हो जसले निराशामा आशा उत्पन्न गरिदेओस् । ९. जसप्रति सबैले निराशा देखाएको होस् त्यस्तो व्यक्ति वा यस्तो स्थितिमा सदाको लागि उसको आशाको दिपक जगाइदेओस् । जब तिम्रो जड चित्र अहिलेसम्म अनेक आत्माहरूको अल्पकालका मनोकामनाहरू पूर्ण गरिरहेका छन भने चैतन्य रूपमा यदि कोही

तिम्रो सहयोगी भाइ वा बहिनी परिवारको आत्माहरू, बेसभ्झ भएर वा बालहठले अल्पकालको वस्तुलाई सदाकालको प्राप्ति सम्झेर, अल्पकालको मान-शान-नाम वा अल्पकालको प्राप्तिको इच्छा राख्छन् भने अरूलाई मान दिएर स्वयम् निर्माण बन्नु यही परोपकार हो । यो दिनु नै सदाको लागि लिनु हो । जसरी अन्जान बच्चाले नोक्सान गर्ने चीजलाई पनि खेलौना सम्झन्छ भने उसलाई केही दिएर छुटाउनुपर्छ । हठले सदाकालको नोक्सान हुन जान्छ । यस्ता बेसमझ आत्माहरूले त्यतिखेर अल्पकालको प्राप्तिलाई अर्थात् सदाको नोक्सानकारी कुराहरूलाई आफ्नो कल्याणको साधन सम्झछन् । यस्ता आत्माहरूलाई जबरजस्ती यी कुराहरूबाट हटायो भने आवेशमा आएर उसको पुरुषार्थको जिन्दगी समाप्त हुन जान्छ, त्यसैले केही दिएर सदाको लागि छुटाउनु यस्तो युक्तियुक्त चलनद्वारा स्वतः नै अल्पकालको भिखारी आत्मा बेसमझबाट समझदार बन्छ । स्वयम् महसुस गर्छ– अल्पकालको साधन हो । यस्ता बेसमझ आत्माहरूप्रति पनि परोपकारी । यस्ता परोपकारी स्वतः नै स्वयम् उपकारी हुन पुग्छन्, दिनु नै स्वयम्प्रति प्राप्ति हुन जान्छ । महादानी नै सर्व अधिकारी स्वतः हुन जान्छ । बुझ्यौ– परोपकारीको परिभाषा के हो ! यस्तो परोपकारी नै सर्व आत्माहरूद्वारा दिलको आशीर्वादको अधिकारी बन्छ । यस्तो परोपकारी आत्मामाथि सदा सर्व आत्माहरूद्वारा प्रशंसाका पुष्पहरूको वर्षा हुन्छ । बुझ्यौ । अच्छा ।

यस्ता बाबा समान सदा उपकारी, स्वयम् र सबैप्रति शुभभावना, श्रेष्ठ कामना राख्नेवाला, अखुट खजानाहरूको मालिक अखण्ड दानी, निराशलाई शक्तिशाली बनाउनेवाला, भिखारीलाई सदाकालको बादशाह बनाउनेवाला यस्ता श्रेष्ठ आत्माहरूलाई बापदादाको यादप्यार एवम् नमस्ते । *रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते* **दादीहरूसँगः–**

बापदादालाई, अन्त्य सो आदि गर्नेवाला यस्ता अलराउण्ड पार्टधारी, परोपकारी ग्रुप आवश्यक छ । जस्तो हर विशेष कार्यका लागि ग्रुप बनाउँछौ । यस समय यस्तो परोपकारी ग्रुप आवश्यक छ जो दिनेवाला दाता होस् । जसरी राजा दाता हुन्छ, आजकलका राजा होइन । सम्पन्न राजाहरू सदा प्रजालाई दिनेवाला हुन्छन्– यदि प्रजासँग लिनेवाला भएमा प्रजा नै त राजा भए नि । सम्पन्न राजाहरूले कहिले लिदैनन्– दिनेवाला हुन्छन् । सम्पन्न राजाहरूको हात कहिले पनि लिनेवाला हात हुँदैन । दिनेवाला हुन्छ । स्वर्गको विश्व महाराजाले, प्रजासँग लिन्छन् र ? प्रजा त सम्पन्न हुन्छन् भने विश्व महाराजा के होलान् ! जसरी भविष्यमा दाता बन्ने पार्ट खेल्नु छ, अहिलेदेखि नै त्यो दातापनको संस्कार भर्नु छ । कसैसँग कुनै सहयोग लिएर अनि फेरि सहयोग दिऊँ यस्तो संकल्पमा पनि नहोस्, यसलाई भनिन्छ भिखारीबाट राजकुमार । स्वयम् लिने इच्छावाला होइन, यस अल्पकालको इच्छाबाट भिखारी । अल्पकालका साधनहरू स्वीकार गर्नमा भिखारी– यस्ता भिखारी नै सम्पूर्णमूर्त हुन्छन् एकातिर भिखारी, अर्कोतिर सम्पन्न । अहिले भिखारीबाट राजकुमारको पार्ट प्राक्टिकलमा खेल्नेवाला आत्माहरूलाई भनिन्छ– सदा त्यागी र सदा श्रेष्ठ भाग्यशाली । त्यागबाट सदा कालको भाग्य स्वतः नै बन्न पुग्छ । त्याग गर्नासाथ तकदिरको रेखा कोरिन पुग्छ । त्यसैले अब यस्तो परोपकारी समूह आवश्यक छ, जो स्वयम्प्रति इच्छा मात्रम् अविद्या होस्, अखण्ड दानी होस् । जसरी बाबालाई देख्यौ स्वयम्को समय पनि सेवामा दिनुभयो । स्वयम् निर्मान बनेर बच्चाहरूलाई मान दिनुभयो । पहिले बच्चा, नाम बच्चाको काम आफ्नो । कामको नाम प्राप्तिको त्याग । नाममा पनि परोपकारी बनेर देखाउनुभयो । आफ्नो त्यागेर अरूको नाम लिनुभयो, स्वयम्लाई सदा सेवाधारी राख्नुभयो, यो हो परोपकार । बच्चाहरूलाई मालिक देखाउनुभयो र स्वयम्लाई सेवाधारी बनाउनु भयो । मालिकपनको मान पनि दिनुभयो, शान पनि दिनुभयो, नाम पनि दिनुभयो । कहिले आफ्नो नाम नलिएर– मेरा बच्चा । त्यसैले जसरी बाबाले नाम, मान, शान सबैको त्याग गर्नुभयो, परोपकार गर्नुभयो, स्वयम्को सुख बच्चाहरूको सुखमा सम्झनुभयो, बच्चाहरूको विस्मृति कारण दुःखको अनुभवलाई आफ्नो दुःख सम्झनुभयो । बच्चाहरूको गल्तीलाई पनि आफ्नो गल्ती मानेर बच्चाहरूलाई सदा ठीक बनाउनुभयो, यसलाई भनिन्छ परोपकारी ।

आजकल यस्तो ग्रुपको आवश्यकता छ, जसले अरूको कमजोरीलाई समाप्त गरेर शक्ति दिदैं जाओस् । यसरी सबैले बन्यो भने के हुन्छ ? तिमीहरूको समय बच्नेछ फेरि केस (मुद्दा) र किस्सा (कहानी) समाप्त हुनेछ अनि सदैव रूहानी स्नेह मिलन हुन्छ । विश्व कल्याणको कार्यमा तीव्रगति आउनेछ । अहिले त कति योजना बनाउनुपर्छ,

कतिपय योजना अर्थात् बारूद कार्य नगरी नै समाप्त हुन पुग्छ । जसरी बारूद कहिलेकाहीँ जल्दैन, त्यहीँ नै खतम भएर जान्छ । विश्व कल्याणको तीव्र गतिमा संकल्प गऱ्यौ– यतिखेर यो कुरा हुनुपर्छ । चारैतर्फ निमित्त मात्र गऱ्यौ अनि आवाज बुलन्द भयो । जसरी साकार बाबालाई देख्यौ, ज्ञानको अधिकारीको साथ-साथै ज्ञानद्वारा अनुभूतिमूर्तको पनि अधिकारी थिए । जुन अधिकारको कारण हरेक बोलमा ज्ञानको साथ-साथै अनुभव पनि थियो । डबल अधिकार थियो । यसैगरी हरेक बच्चाले डबल अधिकारपूर्वक बोल बोल्यो भने अनुभवको तीर, ज्ञानको अधिकारको तीरले सेकेण्डमा प्रभाव पार्नेछ । स्वरूप र बोल दुबै अधिकारपूर्ण होस् तब सफलता सहज हुनेछ । नत्र भने भन्नेछन्– ज्ञान त धेरै राम्रो छ, उच्च छ तर धारणा गर्न मुश्किल छ । त्यसैले धारणामूर्त, धारणा स्वरूप व्यवहारमा देखियोस् । प्रत्यक्ष प्रमाणलाई ग्रहण गर्न सहज हुन्छ । त्यसैले यस्तो ग्रुप आवश्यक छ जुन डबल अधिकारी होस्, जसलाई भनिन्छ मस्त फकिर । कुनै पनि इच्छा नहोस् । अच्छा । ओम् शान्ति ।

पार्टीहरूसँगः–

१. बाबाको प्यारको पात्र बन्ने सहज साधन– न्यारा बन

जसरी कमलको फूल सदा न्यारा र सबैको प्यारा हुन्छ, त्यस्तै सदा कमल समान न्यारा रहन्छौ ? प्रवृत्तिमा रहँदा, दुनियाँको वातावरणमा रहेर पनि वातावरणबाट न्यारा । बाबाको प्यारका पात्र उनीहरू नै बन्छन् जो न्यारा हुन्छन्, जति न्यारा त्यति प्यारा । नम्बर बन्छ न्यारापनको आधारमा । जो अति न्यारा हुन्छ ऊ अति प्यारा हुन्छ ।

२. आफ्नो पूजनीय स्वरूपको स्मृतिद्वारा स्वतः सेवा

सदा आफ्नो कल्प पहिलाको यादगारलाई देख्दा, सुन्दा नशा रहन्छ– यो हाम्रै गायन भइरहेको छ ? कुनै पनि यादगार स्थानमा जाँदा यो हाम्रो यादगार हो, यो नशा रहन्छ ? यही आश्यर्चको कुरा छ जुन चैतन्यमा आफ्नो जड यादगार देखिरहेका छौं । एकातिर जड चित्र छ, अर्कोतिर हामी गुप्त चैतन्यमा छौं । कति भक्त हामीलाई पुकारिरहेका छन्, पूज्य सम्झिनाले भक्तहरूमाथि दया आउँछ । भक्त हुन् भिखारी अनि तिमी हौ सम्पन्न । भक्तलाई देखेर दया आउँछ ? भक्तहरूको भक्तिको फल दिलाउनका लागि निमित्त बनौं, यस्तो इच्छा उत्पन्न हुन्छ ? सेवाको सदा उमंग-उत्साह रहन्छ ? सेवाबाट अनेकौंको कल्याण पनि हुन्छ र भविष्यको लागि जम्मा पनि हुन्छ । हरेक आत्मालाई अंजली अवश्य दिनु छ, खाली हात पठाउनु छैन । आफ्नो पूज्य स्वरूप स्मृतिमा राख्यौ भने नचाहेर पनि सदा सेवामा तत्पर रहनेछौ ।

३. रोयल बच्चा अर्थात् अति प्यारा बच्चाहरूको निशानी– देहभान रूपी माटोबाट पर

जो पद्मापद्म भाग्यशाली आत्मा हुन्छ ऊ सदा खुशीको झुलामा झुल्ने गर्छ, उसको बुद्धि रूपी पाउ तल आउँदैन । जो अति प्रिय, सिकीलधे बच्चा हुन्छ ऊ सदा गोदीमा रहन्छ, भुईंमा पाउ राख्दैन– गलैंचामा राख्छ । तिमी पद्मापद्म भाग्यशाली सिकीलधे बच्चाहरूको पनि बुद्धिरूपी पाउ सदा देहभान वा देहको दुनियाको स्मृतिभन्दा माथि रहनुपर्छ । जब बापदादाले माटोबाट माथि उठाएर तख्तनशीन बनाउनुभएको छ भने तख्त छोडेर माटोमा किन जान्छौ ? देहभानमा आउनु माटोमा खेल्नु हो । संगमयुग चढ्ती कलाको युग हो, अब तल झर्ने समय पूरा भयो, अब थोरै समय माथि चढ्नको लागि रहेको छ, त्यसैले तल नआऊ, सदा माथि रहने गर ।

वरदानः– **बाबालाई साथ राखेर पवित्रतारूपी स्वधर्मलाई सहज पालन गर्ने मास्टर सर्वशक्तिमान् भव**

आत्माको स्वधर्म पवित्रता हो, अपवित्रता परधर्म हो । जब स्वधर्मको निश्चय हुन्छ, परधर्मले हल्लाउन सक्दैन । बाबा जो हुनुहुन्छ, जस्तो हुनुहुन्छ, यदि वहाँलाई यथार्थ रूपमा चिनेर साथ राख्यौ भने पवित्रतारूपी स्वधर्मलाई धारण गर्न धेरै सहज हुन्छ, किनकि साथी सर्वशक्तिमान् हुनुहुन्छ । सर्वशक्तिमान्को बच्चा मास्टर सर्वशक्तिमान्को अगाडि अपवित्रता आउन सक्दैन । यदि संकल्पमा पनि माया आउँछ भने अवश्य कुनै ढोका खुल्ला छ अथवा निश्चयमा कमी छ ।

स्लोगनः– त्रिकालदर्शीले कुनै पनि कुरालाई एक कालको दृष्टिले हेर्दैन, हरेक कुरामा कल्याण सम्झन्छ ।